

verhaal 57

Waarom het goed is om naar de kerk te gaan

Zondag 7 februari 2016.

Ik ben laat, loop helemaal naar voren en schuif aan bij een bejaarde meneer, die ik van gezicht ken.

Hij is alleen, zou zijn vrouw ziek zijn?

Nog later komt mijn Pakistaanse familie, er is nog plaats voor Imran links naast mij. Imran is sinds enkele weken terug uit Pakistan, waar hij is getrouwd met een meisje uit Lahore. Het had hem haast zijn leven gekost, zó ziek was hij daar vanwege de slechte hygiënische omstandigheden; vooral in het ziekenhuis waar hij opgenomen moest worden. Hij is alleen terug gekomen, zij kan niet mee in verband met de Nederlandse wetgeving. Imran vertelt, dat hij eigenlijk te laat was om naar de kerk te gaan, maar zijn jonge vrouw - tegenwoordig vormt afstand geen bezwaar meer om met elkaar te praten- had hem gemaand om toch vooral te gaan. Hij deed het.

We keren ons tot God in gebed en gezang. Een van de eerste liederen gaat over rouw. Schuin in mijn ooghoeken rechts zie ik hoe mijn oude buurman het hoofd neigt. Er vallen tranen op zijn donkerblauwe colbertje. Schuchter leg ik even een arm over zijn schouder. Ik zing door, hij niet. Zou zijn vrouw soms onlangs zijn overleden?

We horen uit een voorleesboek van Max Lucado, Krummel, hoe een doodgewone rups een vlinder werd. De kinderen en de grote mensen luisteren ademloos. Naderhand fluistert Imran, dat hij het heel prachtig vindt en vraagt mij naar de titel, zodat hij het nog eens kan na-googelen. Als preek was dit al genoeg, maar we krijgen nog een toegift als 1 Kor. 15, vanaf vers 35, uit de Bijbel in Gewone Taal wordt gelezen en uitgelegd. Wat verhelderend, die klare taal, bij toch wel een moeilijk thema als het lichaam, dat wij na ons sterven zullen krijgen.

Bij de collecte heb ik gelegenheid om met de buurman rechts van mij te praten. Nee, zijn vrouw is niet overleden; maar zij is zeer dement. Hij spreekt met heel veel liefde over zijn hartsvriendin, met wie hij al 55 jaar samen is. Hij zorgt voor haar, hij is nog sterk. Zegt hij. Vanmorgen was zij niet erg lekker, dus wilde hij thuisblijven, maar nee, had zij gezegd, jij moet gaan. En dat deed hij.

Het laatste lied: Neem mij aan zoals ik ben. Imran vraagt mij de titel van dit lied op te schrijven, hij is zo onder de indruk dat hij het thuis wil naluisteren. Dan is het tijd om elkaar een goede zondag toe te wensen. De oude meneer bedankt mij dat ik vanmorgen naast hem zat. Hij zegt, dat hij getroost is voor twee. Ik bedank hem ook. Imran gaat geïnspireerd naar huis en zal zijn bruid enthousiast vertellen over de dienst.

En de persoon die in het midden zat? Die herdacht vandaag de sterfdag van haar man, destijds ook op een zondag. Alle herinneringen en beelden van toen, nu al weer zo lang geleden, waren in haar ziel gekerfd en voelden deze week vers en rauw. Ook toen stonden we aan het begin van de lijdentijd, uitlopend op Pasen. *Maar we zullen met een nieuw lichaam opstaan uit de dood.* Zo gingen er minstens drie mensen getroost naar huis, deze zondagmorgen.

I. Struijk